

циклу безпосередньо визначає стратегічні цілі підприємства та рівень ризику, з яким воно стикається, що прямо впливає на напрямок фінансової стратегії, остаточною метою якої є забезпечення стабільності підприємства та високого рівня конкурентоспроможності в умовах ринкового господарювання.

Список використаних джерел:

1. Бланк И.А. Финансовая стратегия предприятия / И.А. Бланк. – К. : Эльга, Ника-Центр, 2004. – 720 с.
2. Даценко Г.В. Використання ефектів моделі життєвого циклу в розробці стратегії управління фінансовими ресурсами підприємств / Г.В. Даценко // Вісник Дніпропетровського університету. Серія «Економіка». – 2010. – Вип. 4 (2). – С. 96–101.
3. Дорофеев М.Л. Особенности применения матрицы финансовых стратегий Франсона и Романа в стратегическом финансовом анализе компании [Текст] / М.Л. Дорофеев // Финансы и кредит. – 2009. – № 23 (359). – С. 51–56.
4. Едророва В.Н. Генезис зарубежных концепций стратегического финансового планирования [Текст] / В.Н. Едророва, А.В. Воробьев // Финансы и кредит. – 2011. – № 18 (450). – С. 2–8.
5. Ивашковская И.В. Становление корпорации в контексте жизненного цикла организации / И.В. Ивашковская, Г.Н. Константинов, С.Р. Филонович // Российский журнал менеджмента. – 2004. – № 4. – С. 19–34.
6. Ивашковская И.В., Янгель Д.О. Жизненный цикл организации и агрегированный показатель роста / И.В. Ивашковская, Д.О. Янгель // Корпоративные финансы. – 2007. – № 4. – С. 97–110.
7. Ивашковская И.В. Жизненный цикл организации : взгляд финансиста / И.В. Ивашковская // Управление компанией. – 2006. – № 11. – С. 60–67.
8. Корягіна С.В. Економічна оцінка та планування життєвого циклу розвитку підприємства : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук. – Львів : Вид-во НУ «Львівська політехніка», 2004. – 21 с.
9. Корягіна С.В. сучасні класифікації факторів життєвого циклу підприємства // Вісник Тернопільської АНГ : Зб. наук. праць. – Тернопіль:ТАНГ. – 2002. Вип. 5. – С. 206–209.
10. Нестеренко Ю.Н. Жизненный цикл фирмы как фактор реализации ее финансовой политики / Ю.Н. Нестеренко // Экономический журнал. – 2011. – № 3 (23). – С. 23–28.
11. Широкова Г.В. Жизненный цикл организации : концепции и российская практика : монография / Г.В. Широкова. – СПб. : СПбГУ. – 2007. – 480 с.

Бочаров А.Г.

студент,

Фінансово-правовий коледж

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННИХ ГРОШЕЙ В УКРАЇНІ

Поява нових платіжних інструментів – об’єктивний процес, викликаний новими незадоволеними потребами і підвищеними вимогами до ефективності та надійності платежів. Традиційні технології банківського обліку операцій, пов’язані з ідентифікацією клієнта, виявляються дорогими для систем масових платежів. Запровадження електронних грошей скоротить витрати при здійсненні таких платежів і в той же час є дуже зручним для міжнародних платежів між економічними суб’єктами.

Саме тому дослідження перспектив поширення та використання електронних грошей в Україні є досить актуальним сьогодні.

Електронні гроші – це одиниці вартості, які є грошовим зобов'язанням емітента, їх зберігають на електронному пристрої та приймають як засіб платежу інші, ніж емітент, особи [5].

Відповідно до законодавства емітентами електронних грошей в Україні можуть бути тільки банки. Вони зобов'язані визначити суму електронних грошей на електронному пристрої, що перебуває в розпорядженні користувача, з урахуванням таких вимог:

сума електронних грошей на електронному пристрої, який не можна поповнювати, не повинна перевищувати 2000 грн.;

сума електронних грошей на електронному пристрої, який можна поповнювати, не повинна перевищувати 8000 грн [5].

На даний час в Україні функціонують дві системи електронних грошей, правила яких узгоджені з Національним банком України: «Максі» (емітентом є ПАТ «Альфа Банк») та «МонеХу» (емітентом виступає ПАТ «Фідобанк»). 124

В Україні електронні гроші випускають, як правило, на основі карток Національної системи масових електронних платежів (НСМЕП) та міжнародної платіжної системи «Visa International», а також на програмній основі в системі «ГлобалМані». Емітентом електронних грошей «ГлобалМані» є публічне акціонерне товариство «Державний ощадний банк України».

Найбільшого поширення в Україні набули системи електронних грошей на програмній основі, які, однак, не мають юридичного узгодження з НБУ. До таких систем належать: Яндекс.Деньги, Інтернет.Гроші, WebMoneyTransfer, UkrMoney, RBK Money.

Найбільш популярною в Україні є система «WebMoneyTransfer», створена в листопаді 1998 року (в Україні функціонує з 2003 р.). Це система Інтернет розрахунків, що використовує «цифрову готівку». Для роботи в системі необхідно встановити безкоштовну програму WM Keereg. Система належить до найбільших у СНД та активно поширюється на нові ринки, включаючи західний. Представником WebMoney в Україні є ТОВ «Українське Гарантійне Агентство». Кількість українських комерційних ресурсів, підключених до системи, становить понад тисячу і постійно збільшується. Переваги електронних способів оплати оцінили оператори мобільного та інших видів зв'язку, провайдери Інтернет послуг, транспортні компанії, а також Інтернет магазини. Зараз поповнити webmoney гаманець можливо завдяки співпраці системи з найбільшими українськими банками. Наприклад, спільна робота WebMoney та Приватбанку дає змогу оплачувати он лайн значну кількість послуг банку.

У 2012 р обсяг використання електронних грошей на ринку України становив 2,5 млрд грн, що у 2 рази перевищує обсяги 2010 р., та в 10 разів більше, ніж у 2008 році. У 2012 р сума розрахунків з допомогою електронних грошей досягла 46 млрд грн, серед яких понад половину операцій здійснили в продуктивних супермаркетах, магазинах одягу та взуття. За прогнозами в 2014 р обсяг електронних грошей на ринку становитиме близько 15 млрд грн. Проте не всі підприємства мають намір переходити на безготівкові розрахунки. Наприклад роздрібним торговцям вигідніше отримувати гроші одразу, щоб прискорити товарообіг. Окрім того, банки стягують комісію за свої послуги, розмір якої становить близько 3 %, але навіть попри ці тенденції частка електронних платежів постійно зростає.

Прогнозування розвитку електронних грошей в Україні є складною справою, оскільки цей засіб платежу сьогодні ще не має правового підґрунтя для свого існування. Якщо емісія електронних грошей на карткових носіях (наперед оплачених карток міжнародних платіжних систем та електронних гаманців НСМЕП) за відсутності в законодавстві належних правових положень регулюється нормами щодо емісії

платіжних карток і здійснюється в Україні лише банками, то системи розрахунків електронними грошима програмного типу («Інтернет.Деньги»/технологія PayCash, WebMoney Transfer тощо) та небанківські емітенти цих грошей працюють в умовах правової невизначеності. Вони на власний ризик упроваджують сучасні схеми розрахунків, на свій 125 розсуд дбають про захист користувачів та управляють фінансовими й нефінансовими ризиками.

Якщо системи електронних грошей програмного типу, середовищем обігу яких є мережа Інтернет, потерпають в Україні від браку правових норм, які б надали їм легального статусу, то електронні гроші на картках – від нерозвиненості інфраструктури. Їх переслідує класична проблема систем роздрібних розрахунків: торговець не впроваджує технічних засобів для приймання карток з електронними грошима тому, що покупці їх не використовують, а покупці не використовують електронні гроші на картках тому, що їм немає де їх застосувати.

До труднощів розвитку систем електронних грошей слід також віднести психологічну невідповідність регулюючих органів, низький ступінь їх компетентності та неготовність органів контролю до запобігання можливим порушенням у цій сфері й боротьби з ними.

Таким чином, вже найближчим часом кількість карток зросте на 40 млн., а кількість оплачених наперед трансакцій досягне 150 млн. Прогнозується, що 58 % усіх купівель відбуватиметься з наперед оплаченими картами під брендами міжнародних платіжних систем Visa International та MasterCard Worldwide [5].

Основний недолік електронних грошей полягає в тому, що емісія електронних грошей гарантується винятково емітентом, держава не дає ніяких гарантій збереження їхньої платоспроможності. Це приводить до того, що електронні гроші не рекомендується використовувати для здійснення великих платежів, а також для нагромадження істотних сум протягом тривалого часу. Тобто електронні гроші в першу чергу платіжний, а не накопичувальний засіб.

Інший недолік у тім, що електронні гроші існують тільки в рамках тієї системи, у рамках якої вони емітовані. Крім того, електронні гроші не є загальноприйнятим платіжним засобом, обов'язковим до прийому. Через це всі платежі, що ви можете зробити за допомогою ваших електронних грошей, зводяться до того набору, що надає вам оператор системи, довільні платежі в рамках системи неможливі. Це дуже обмежує застосування електронних грошей досить спеціальними випадками, утім розвиток систем привів до того, що покривається досить широкий спектр побутових платежів.

Крім того, переказ засобів з однієї системи електронних грошей в іншу може бути досить незручною і дорогою операцією, подібний переказ обходиться істотно дорожче, ніж переказ усередині системи

Для подальшого успішного розвитку електронних грошей в Україні важливим є:

1. Встановлення законодавчої вимоги про обов'язкову попередню оплату електронних грошей у повній сумі традиційними грошима;
2. Введення заборони на кредитування в електронних грошах, що зменшить негативний вплив емісії електронних грошей на інфляційні процеси в країні.

Таким чином, інтересам центрального банку і держави в цілому відповідає створення в Україні правової основи для гарантування того, щоб емітенти електронних грошей були надійними, а системи розрахунків 126 електронними грошима – безпечними та ефективними. Важливо також, щоб законодавство гарантувало рівні умови для провайдерів різних видів електронних грошей

Список використаних джерел:

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо функціонування платіжних систем та розвитку безготівкових розрахунків : Закон України від 18.09.2012 №

5284 VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5284_17 (дата звернення: 14.12.2013). – Назва з екрана.

2. Махаєва, О. Електронні гроші : стан європейського ринку та його регулювання / О. Махаєва // Вісник Національного банку України. – 2011. – № 8. – С. 30–34.

3. Міщенко, В. Електронні гроші : поняття, стан українського ринку та перспективи розвитку / В. Міщенко, О. Махаєва // Банківська справа. – 2009. – № 3. – С. 3–19.

4. Офіційний веб сайт системи електронних грошей WebMoneyTransfer [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.trust.webmoney.ru/>.

5. Про електронні гроші в Україні : Положення, Постанова Правління НБУ 24.12.2010 р., № 1336 / 18631 : за станом на 1.12.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0688_08 (дата звернення : 14.12.2013). – Назва з екрана.

6. Світовий досвід та перспективи розвитку електронних грошей в Україні : Науково аналітичні матеріали / [М. Сенищ, В. Кравець, В. Міщенко та ін.] ; за ред. М. Сенища. – К. : Національний банк України. Центр наукових досліджень, 2008. – 145 с.

Брич О.Н.

студентка,

Научный руководитель: Осипчук Н.В.

мэн. старший преподаватель,

Брестский государственный технический университет

СОВРЕМЕННЫЕ ФОРМЫ ДИСТАНЦИОННОГО БАНКОВСКОГО ОБСЛУЖИВАНИЯ: ИНТЕРНЕТ-БАНКИНГ

Рост информационных технологий существенно повлиял на стиль жизни современного человека. Все больше операций совершается с помощью телефона или Интернета, а возможность удаленного доступа к информации и услугам в режиме реального времени играет важную роль в развитии современного бизнеса. На сегодняшний день банки предлагают достаточно широкий спектр услуг, объединенных общим термином – дистанционное банковское обслуживание (ДБО) [1, с. 46].

ДБО – технологический комплекс, обеспечивающий возможность предоставления банковских услуг на основании распоряжений, передаваемых клиентом удаленным образом, с использованием различных электронных каналов доставки, каждый из которых при этом может дублировать [2].

Современный мир информационных технологий диктует правила игры в банковском деле: уровень предоставления услуг и пути доступа к ним, а это означает, и способность удовлетворить потребности самого требовательного клиента и продвинутого пользователя уже существующих систем управления текущим счетом, к которому выпущена банковская платежная карточка. Примером целесообразности совершенствования систем ДБО является планируемый отказ Швеции от наличных денег, доля которых в экономике страны составляет всего 3 %, например, в США и в Евросоюзе (рисунок 1) [3].